

Arrest

nr. 93 296 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2012 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 september 2012.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij van Marokkaanse nationaliteit, verklaart sinds 2004 in België te verblijven.

Op 9 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 18 maart 2010 brengt de politiezone VLAS (Kortrijk, Kuurne, Lendeledede) de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van het onderzoek lastens verzoekende partij inzake het gebruik van valse stukken bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vervat in een aanvankelijk proces-verbaal KO.21.L1.000488/10 van 11 januari 2010. De verzoekende partij heeft een vals werkgeversattest van de firma S.(...) uit L. aangemarkt voorgelegd.

Op 3 februari 2011 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de verzoekende partij waarin zij aangeeft instructies te zullen geven voor de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, onder voorbehoud van de voorlegging van een geldige arbeidskaart B.

Op 30 juni 2011 weigert het Vlaamse Gewest de aanvraag vanwege de bvba R.(...) om het verkrijgen van een arbeidskaart B voor de verzoekende partij.

Op 23 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 werd ingediend door :

A., H.(...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: Marokko

Geboren te Errachidia op (...)1983

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij S. C.(...), d.d. 23.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 03.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 30.06.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene beweert werkbereid te zijn, zou zich ingeschreven hebben bij het Huis van het Nederlands en zou op de wachtlijst staan van het CBE Open School voor taalcursussen Nederlands, hij beweert perfect Frans te spreken, zou een inburgeringstraject gevolgd hebben, zou een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben en legt verschillende getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal

verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het feit dat zijn neef in België zou wonen, betrokkene legt hier geen bewijzen van voor en verklaart niet waarom dit feit op zich een grond zou vormen voor een regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich op een positieve wijze gedraagt en een constructieve houding heeft ten opzichte van de gastvrijheid die België hem heeft getoond, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 18 april 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), hetwelk wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie genomen op datum van 23.02.2012 wordt aan A., H. (...) geboren te (...), op (...)1983 van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 18 MEI 2012 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, (...).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “het motiveringsbeginsel” en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

“De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig. Bovendien werd geantwoord op de in de aanvraag aangehaalde argumenten en blijkt de bestreden beslissing kennelijk redelijk genomen.

De verzoekende partij voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel aan.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 september 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 20 november 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 september 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat de beschikking het enkel heeft over de vernietigde instructie, terwijl drie van haar vier aangebrachte middelen over iets anders handelen. Zij stelt dat de bestreden beslissing foutief en onvolledig gemotiveerd is wat betreft de algemene humanitaire gronden.

De verwerende partij verwijst naar haar nota met opmerkingen.

2.4 In tegenstelling tot waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 november 2012 verwijst naar *“drie van haar vier aangebrachte middelen”*, bemerkt de Raad dat in het verzoekschrift van de verzoekende partij slechts een enig middel wordt ontwikkeld en wijst met betrekking tot dit in het verzoekschrift ontwikkelde enig middel, op het volgende.

2.4.1 Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift ter adstruering van het hoger vermelde enig middel het volgende uiteenzet:

“Enig middel: schending van het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

* Doordat de verwerende partij stelt dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd, zodat de criteria van deze instructies niet meer van toepassing zijn.

Terwijl de bevoegde staatssecretaris duidelijk heeft gezegd om ondanks de vernietiging van de instructies de daarin voorziene criteria te zullen blijven toepassen.

* Doordat de verwerende partij stelt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd, zodat dit niet als een grond voor regularisatie kan aanvaard worden.

Terwijl dit niet wegneemt dat de verwerende partij verplicht is om na te gaan of er in casu humanitaire redenen zijn om over te gaan tot de regularisatie van verzoeker.

Uit het schrijven van verwerende partij aan verzoeker dd. 03.02.2011 blijkt immers ondubbelzinnig dat de verwerende partij de duurzame lokale verankering van verzoeker in België als bewezen beschouwt.

Bovendien kon geen arbeidskaart B bekomen worden, omdat de kandidaat-werkgever, de heer C.S.(...), ondanks het door hem ondertekende contract, nooit is overgegaan tot de aanvraag van de arbeidsvergunning, zodat verzoeker hier zelf eigenlijk het slachtoffer is van het gebrek aan actie vanwege de kandidaat-werkgever.

De verwerende partij heeft met deze redenen geenszins rekening gehouden in haar beslissing.

* Doordat de verwerende partij stelt dat de integratie van verzoeker geen grond tot regularisatie kan vormen, omdat hij geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen, hij zich aldus bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd is louter het gevolg is van zijn eigen houding.

Terwijl verzoeker op 09.12.2009 een regularisatie-aanvraag indiende en er pas recent, zijnde maar liefst 2,5 jaar later, een beslissing werd genomen.

Verzoeker deed dus in elk geval sinds 09.12.2009 wél inspanningen om zijn verblijf te wettigen, zodat zijn integratie sinds die datum in elk geval niet het gevolg is van zijn eigen houding.

Hierover spreekt de verwerende partij zich echter geenszins uit.

* Doordat de verwerende partij stelt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van het feit dat zijn neef in België zou wonen.

Terwijl verzoeker onder de voorgelegde stukken nochtans een verklaring van zijn neef, de heer M.E.-D.(...) had voorgelegd.

* * *

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij haar beslissing niet op een correcte wijze gemotiveerd heeft en zij haar beslissing evenmin in alle redelijkheid heeft genomen."

blijkt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift, onder meer, aanvoert dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 alsnog dient te worden toegepast daar "(...) de bevoegde staatssecretaris duidelijk heeft gezegd om ondanks de vernietiging van de instructies de daarin voorziene criteria te zullen blijven toepassen" en dat "Uit het schrijven van verwerende partij aan verzoeker dd. 03.02.2011 blijkt immers ondubbelzinnig dat de verwerende partij de duurzame lokale verankering van verzoeker in België als bewezen beschouwt". In dit kader benadrukt de verzoekende partij evenzeer dat haar duurzame lokale verankering in België in een schrijven van 3 februari 2012 werd aanvaard. De voorwaarde duurzaam lokaal verankerd te zijn werd geïntroduceerd in de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het desbetreffende betoog van de verzoekende partij tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van het gegeven dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet meer werd toegepast.

2.4.2 In haar nota met opmerkingen, waarnaar de verwerende partij ter terechtzitting evenzeer verwijst, repliceert zij hieromtrent dat in de eerste bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat de instructie werd vernietigd door de Raad van State en derhalve niet meer kan of mag worden toegepast. Tevens meent zij dat in dit licht derhalve werd gemotiveerd waarom het criterium van de duurzame lokale verankering niet wordt aanvaard.

2.4.3 De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de

vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

2.4.4 Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het desbetreffende betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde (onderdeel van het) enig middel, dat alsnog een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het schrijven van Dienst Vreemdelingenzaken van 3 februari 2011, waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift, betreft een mededeling dat, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B, een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig voor één jaar, kan worden afgeleverd. Evenwel, zelfs aangenomen dat uit het voormeld schrijven blijkt dat deze praktijk is gesteund op de criteria van de vernietigde instructie, dient opgemerkt dat deze praktijk dateert van 3 februari 2011. De eerste bestreden beslissing genomen op 23 februari 2012 toont bijgevolg hoogstens een ‘gewijzigde praktijk’ aan. Wanneer anders wordt beslist, moet uit de motivering van de afwijkende beslissing of uit het dossier blijken waaruit de gewijzigde opvatting resulteert. Te dezen is dit het geval aangezien de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de voormelde arresten van de Raad van State. Daarenboven geeft de verwerende partij met deze verwijzing in wezen louter te kennen waarom de eerdere gedane belofte, met name over te gaan tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, niet kan worden uitgevoerd: deze belofte werd voordien toegezegd mits een arbeidskaart zou worden voorgelegd, wat *in casu* niet is geschied. De motivering in de eerste bestreden beslissing hieromtrent, alsmede het gegeven dat uit een schrijven van het Vlaamse Gewest van 30 juni 2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B (vanwege de bvba R.(...)) werd geweigerd, wordt door de verzoekende partij niet betwist, dan wel weerlegd. De schending van het materiële motiveringsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.5 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 november 2012 *betoogt “dat de beschikking het enkel heeft over de vernietigde instructie, terwijl drie van haar vier aangebrachte middelen over iets*

anders handelen” en waar zij meer bepaald stelt *“dat de bestreden beslissing foutief en onvolledig gemotiveerd is wat betreft de algemene humanitaire gronden”*, dient op het volgende gewezen.

2.5.1 Wat betreft het overige betoog van de verzoekende partij in het door haar aangevoerde enig middel waarnaar zij ter terechtzitting verwijst en zoals weergegeven *sub* punt 2.4.1 van dit arrest, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in het kader van de schending van *“het motiveringsbeginsel”* en het redelijkheidsbeginsel aanvoert dat zij het slachtoffer is van de omstandigheid dat haar kandidaat-werkgever heeft nagelaten een aanvraag om een arbeidskaart B in te dienen en de verwerende partij daarnaast op grond van humanitaire gronden kon overgaan tot regularisatie. Zij geeft aan sinds 9 december 2009 wél inspanningen te hebben gedaan om haar verblijf te wettigen, doch twee en een half jaar heeft moeten wachten op een beslissing van verwerende partij en wel degelijk bewijs heeft voorgelegd wat betreft haar in België wonende neef, met name een getuigenverklaring.

2.5.2 In haar nota met opmerkingen, waarnaar de verwerende partij ter terechtzitting evenzeer verwijst, repliceert zij dat het motief met betrekking tot de arbeidskaart steunt op het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers, hetgeen nog steeds van kracht is. Zij duidt erop dat de aanvraag om een arbeidskaart B steeds via de werkgever dient te gebeuren en dat het gegeven dat de werkgever deze aanvraag, om welke reden ook, enkel toelaat vast te stellen dat de verzoekende partij niet over een arbeidskaart B beschikt en aldus niet voldoet aan deze vooropgestelde voorwaarde. De verwerende partij wijst er in dit verband op dat uit het administratief dossier blijkt dat de arbeidsovereenkomst met de firma S.(...) vals was, zodat het dan ook niet hoeft te verbazen dat deze werkgever de desbetreffende aanvraag niet heeft ingediend. Tevens duidt de verwerende partij erop dat daarnaast een aanvraag om een arbeidskaart B werd ingediend door de bvba R.(...), doch dat deze werd geweigerd door de Vlaamse overheid. Vervolgens is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij bij het argument dat zij meer da twee jaar op de beslissing heeft moeten wachten, niet aantoonde op welke wijze dit de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing met zich zou brengen. De verwerende partij benadrukt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op zich geen recht van verblijf inhoudt en dat de verzoekende partij gedurende de behandelingsperiode nog steeds in illegaal verblijf verkeerde. In de mate waarin de verzoekende partij zou doelen op een schending van de redelijke termijn, stelt de verwerende partij dat niet blijkt dat de verzoekende partij enige schade zou hebben ondervonden. Subsidiar geef zij nog aan dat het motief dat de verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf te wettigen, impliceert dat geen bewijs voorligt dat zij werkelijk sinds 2004 in België zou verblijven. Tenslotte duidt de verwerende partij erop dat in de eerste bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat de verklaring geen bewijs vormt dat de neef in België woont, noch waarom de verzoekende partij om deze reden tot verblijf zou moeten worden toegelaten. De verwerende partij acht het middel dan ook ongegrond.

2.5.3 De verzoekende partij uit bij haar overig betoog in het enig middel kritiek op de motivering van de eerste bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsverplichting aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Er wordt gewezen op hetgeen reeds gesteld werd in punt 2.4.3 van dit arrest.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5.4 In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent de arbeidskaart B het volgende gesteld:

“Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij S. C.(...), d.d. 23.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 03.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 30.06.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de elementen dat zij het slachtoffer is van de omstandigheid dat haar toekomstige werkgever heeft nagelaten een aanvraag om een arbeidskaart B in te dienen, betwist of weerlegt zij niet in het bezit te zijn van de vereiste arbeidskaart. Samen met de verwerende partij bemerkt de Raad in dit kader dat de stukken van het administratief dossier minstens blijken te geven van een aanwijzing dat de verzoekende partij valse documenten heeft voorgelegd naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, meer bepaald leren de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een vals werkgeversattest van de desbetreffende firma S.(...) uit Langemark heeft voorgelegd, geakteerd in een aanvankelijk proces-verbaal KO.21.L1.000488/10 van 11 januari 2010.

2.5.5 Wat betreft de lokale verankering, dan wel de integratie van de verzoekende partij, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene beweert werkbereid te zijn, zou zich ingeschreven hebben bij het Huis van het Nederlands en zou op de wachtlijst staan van het CBE Open School voor taalcursussen Nederlands, hij beweert perfect Frans te spreken, zou een inburgerinstraject gevolgd hebben, zou een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben en legt verschillende getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

De verzoekende partij houdt voor wél inspanningen te hebben geleverd haar verblijf te wettigen, en dit sinds de datum van 9 december 2009, waarop zij onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij bij het éénmalig indienen van daarenboven onderhavige aanvraag om machtiging niet aantoonde een poging te hebben ondernomen haar voorgehouden verblijf in België sinds 2004 te wettigen. Er dient tevens opgemerkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld dienen te worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd toe-eigent om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor een bepaalde tijd te hebben genomen. Daarenboven gaat de verzoekende partij er bij dit betoog volledig aan voorbij dat zij – naar eigen verklaringen – sinds 2004 op illegale wijze in België verblijft. Een bepaalde behandelingstermijn kan *in casu* hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij, die illegaal op het grondgebied verblijft.

2.5.6 Waar de verzoekende partij tenslotte opwerpt wel degelijk bewijs te hebben voorgelegd met betrekking tot haar in België wonende neef, met name een verklaring van deze laatste, dient opgemerkt dat de verwerende partij evenmin op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld in de beslissing dat verzoekende partij geen bewijzen heeft voorgelegd van woonst in België. De verzoekende partij stelt immers zelf in het middel dat dit slechts een “*verklaring*” van haar neef betreft. Zij betwist bijgevolg niet dat zij “*geen bewijzen*” heeft voorgelegd om de woonst van haar neef in België aan te tonen. Daarnaast gaat zij er tevens geheel aan voorbij niet aan te tonen waarom dit gegeven op zich in haar hoofde een grond tot regularisatie zou dienen te vormen.

2.5.7 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

2.5.8 Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

2.6 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:
mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET